

[Finansministeren.]

denne Sag sorterer, og jeg kan tilføje, at Forsvarsministeren har meddelt paagældende Firmaer, at der ikke kunde gives dem de ønskede Oplysninger. Betænkningen er et fortroligt Dokument, og det er ikke til nogen Nytte at publicere Dele af denne Betæknings Indhold. I den Henseende er jeg ganske enig med Forsvarsministeren.

Justitsministeren (Steincke): Som bekendt har der ikke alene i Pressen, men ogsaa inden for disse Mure været talt adskilligt om og været rettet stærke personlige Angreb paa mig paa Grund af min Overgang fra Socialministeriet til Justitsministeriet, Angreb, som i hvert Fald hviler paa den urimelige og urigtige Forudsætning, at det er mig, der bærer Ansvar for Ministeriernes Fordeling. Af politiske Grunde er jeg forhindret i at besvare disse Angreb, hvad Statsministeren i øvrigt ogsaa har gjort, og skal derfor i den Henseende kun gøre den Bemærkning, at jeg ikke har rettet nogen Anmodning til Statsministeren om at blive Justitsminister. Jeg har ganske vist for ca. 1 Aar siden rettet en Anmodning til Statsministeren efter min Læges Raad og paa Grund af Overanstrengelse, men denne Anmodning drejede sig om Muligheden for, at jeg kunde faa Lov at trække mig tilbage til Menneskelivet igen. Derimod vil det ikke findes ubegrundet, at jeg fremsætter enkelte Udtalelser i Anledning af disse Angreb, for saa vidt angaar disses ikke-politiske Side.

Jeg havde selvfølgelig ikke ventet nogen Art af Tak eller Paaskønnelse fra politiske Modstanderes Side for de mange Aars haarde Slid i Socialministeriet, men havde paa den anden Side heller ikke ventet saa personlig fjendtlige og saa uretfærdige Overfald som dem, jeg har været Genstand for. Ganske vist bestræber jeg mig altid for at følge det gamle Skriftsted om ikke at lade Solen gaa ned over sin Fortørnelse, men da det siden da har været stadigt Regnvejr, tør jeg maaske tillade mig enkelte Bemærkninger.

Det første Spark kom — til Glæde for en stor Del af Pressen — fra Hr. Branth (Juellinge)'s Manuduktør, Hr. Landstingsmand Jensen-Stevns. Denne lille Mand fra Store Heddinge beskylder mig i Øjeblikket for Fejghed og for at have tabt Ansigtet — en Risiko, han jo ikke selv er udsat for. Fejghed er jeg ellers aldrig blevet beskyldt for. Men det er sikkert rigtigt, for det er

den eneste sjofle Egenskab, der ikke offentlig er klistret paa mig som Socialminister i de senere Aar. Og det er jo Kendere, der udslynger denne Beskyldning. Thi naar man ser den Agitation, der i de sidste to Aar er drevet fra mange Sider, ogsaa af Folk, der havde Medansvaret for Socialreformen, ikke mindst for den Arbejdsledslovslov, som de Konservative har stemt for, saa vil unægtelig ingen finde paa i denne Optræden at se nogen Art af Mod, hverken politisk eller personligt.

Det har i denne Forbindelse glædet mig at se, at hverken Venstres eller de Konservatives ærede Finanslovsordførere, de, der jo kender Forholdene temmelig nøje, selv om ogsaa disse anser min Afgang fra Socialministeriet for urigtig, i den Anledning har fundet sig foranlediget til Fremsættelse af Injurier eller til personlige Uartigheder, saaledes som det derimod er Tilfældet med det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen, der finder sig foranlediget til følgende Udtalelse, som findes Sp. 701 — jeg beder om Tilladelse til et Par korte Citater —: „Han“ — det er ogsaa mig — „tog Æren og Gulmedaillen, medens han var der.“ Ja, det er temmelig selvfølgelig. „Jeg er spændt paa, hvor meget af det han kan redde over i Historien, for alle kan jo se, at hvad der her har fundet Sted, er en Flugt fra en ansvarsfuld Stilling i en meget vanskelig Tid.“ Og saaledes fortsætter han. Naa, heldigvis er der dog Blade uden for mit eget Parti, som denne Afskedshilsen har forekommet lidt for grov. Personlig kan jeg kun beklage, at disse Fornærmelser forekommer det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen at være den naturlige Afslutning paa flere Aars Samarbejde om Sociallovgivningen — men hvad staar der ikke i Øjeblikkets særlig populære Folkeviser: „Saadan gaar det med alle de Larsener; det sku' være saa godt, og saa var det faktisk skidt.“

Ogsaa et andet æret Medlem i denne Sal, med hvem jeg har haft nøjere Samarbejde om Socialreformen, nemlig det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit, forment at burde dryppe sin lille Draabe Gift i Afskedsbægeret, idet dette ærede Medlem, hvis offentlige Optræden altid synes mig at forme sig i nøje og kristelig Overensstemmelse med Skriftstedet: „Snilde som Slinger og enfoldige som Duer“ — med en Hældning til Slangen —, insinuerer — Sp. 856 —, at jeg naturligvis er gaaet min Vej, „inden man gik til dette for ham selvfølgelig særdeles pinlige at skulle røre ved den Socialreform, som han har bygget op med saa stor Kærlighed og Omhu, og i hvilken Bygning han jo